

Rozhovor, vedený Ivanem O. Štampachem s Karlem Funkem v roce 2007: IMPULS KRISTA DÁVÁ ODVAHU

Otiskl časopis DINGIR 2/2007

Prozradte nám, prosím, pane Funku, co vás v dosavadním běhu života nejvíc ovlivnilo.

Proti bezuzdnému zapadání do davových zájmů, zejména v mládí, jsem měl dobrou brzdu menšího tělesného omezení, a tím zprvu i psychického osamocení. Při dívání se hvězdářským dalekohledem do kosmu, který jsem v dětství měl, a z různých střípků prožitků hudby jsem začal tušit výšiny možností lidského vývoje. Třeba v jedenácti letech mne tak oslovila Beethovenova Appassionata, že jsem začal pokládat Beethovena za svého životního učitele. V takové 7. symfonii je Beethoven ten největší divoch, nejodvážnější tanečník, je tam exploze úžasné energie, rytmu, sopečnosti, a pro mne kdysi i ten nejšťavnatější bigbeat, a to vše navýsost kultivovaně, radostně, a nepřičí se to ani zbožnosti. Podobné prvky jsou třeba i v Janáčkově, ba i v Beatles. Vida, teď si uvědomuji, že tito jmenovaní byli zároveň i velkými provokatéry a buřiči. Časem jsem objevoval další skladatele - německé, ruské, české až třeba po Martinů. Z jejich světů jsem se učil integrovat své bytí do přírodně-kosmických vazeb. Ani v četbě jsem nedělal rozdílů mezi takzvanou světskou a duchovní, takže mi byl blízký Masaryk či Peroutka stejně jako Thákur, Exupéry či Březina, Zeyer aj.

Je vám některé učení nebo náboženství obzvláště blízké?

Pozoruji, že mám zvýšenou toleranci pro paradox a nejednoznačnost ve věcech, kde jsou si ostatní jistí, a naopak jsem si často jistý tam, kde ostatní, jak se domnívám, jsou mentálně pohodlní.

Začínal jsem ve dvaceti letech u doktora Tomáše východními naukami, oslovil mne tehdy hluboce i Drtikol, Mahářiši, Krišnamurti, Brunton aj. Pak mi tam začalo cosi chybět, až jsem po několika letech dospěl k tomu, že to je teplo Kristovy Lásky, která zmocňuje i naši vůli k jednání v tomto světě novými silami. Za vrchol pyramidy zasvěcenců považuji Rudolfa Steinera, který obsahuje vše podstatné i ze starších cest, ale nově a přístupně současnému člověku, navíc osvěžené Kristovým impulsem jako centrální událostí lidského vývoje. To by ale vydalo na samostatný rozhovor. Je i škoda, že hledáme často za cizími ploty, jezdíme zběsile na kurzy esoteriky a kdoví čeho, ale nedokážeme se inspirovat poklady domácími. Je módní hlítat orientální

moudrosti, ale necháváme ladem skvosty duchů jako byli Chelčický, Komenský, ale třeba i Pitter, Patočka, Havel...

Kam byste zařadil své psaní?

I když se snažím psát o duchovních věcech, píšu o nich kvůli zhodnocení běžného života, ne samoučelné pro jakési „ulitlé“ duchovno či lechtání pocitu tajemna. Nepatřím mezi ty, kteří skloňují duchovno, esoteriku, čakry či meditaci ve všech pádech a dělají z toho sobě i čtenářům prostředek k povalování se v pocitu vlastní výlučnosti nás věřících, nás duchovních atd., nebo křešou hlavou o menhir v touze po zážehu mystického světla bez vlastní sebevýchovné snahy a bez věrnosti sobě, své přirozenosti, autenticitě.

Můžete popsat svůj životní styl? Co doprovází pravidelně vaše dny?

Nerad si dávám pravidla, lepší je asi vědomě zhodnocovat každou situaci. Dogmata a soustavy příkazů a zákazů patří dobám minulým, dnes jsme postaveni sami na sebe. Drobné zásady ale samozřejmě mám, jinak bych se vnitřně dusil. Například: nenosím mobil za pasem; nežvýkám; nepřipíjím si s komunisty; nedělám dlouhé pracovní porady; nepiji ochucené čaje; nikdy nenakupuji v Lidlu, kvůli prospěchářsky vykáceným mohutným stromům; neposlouchám moderní úpravy klasické hudby; nezajímají mne Knížákovy názory či nablblé pseudodiskuse o Šifře mistra Leonarda; neukecávám dopravní policisty, ale rovnou zaplatím; nepíšu -zofie nebo -izmus, protože mi to připomíná někdejší stalinistické zjednodušování až prznění jazyka. Nerelaxuji, ale prachobyčejně odpočívám. Nejkrásnější odpočinek je ono „zavětrí“, zklidnění po nějakém meditačním či modlitebním úsilí, kdy člověk už nic nechce. Těším se, až jednou dospěji k takovému soucítění se zvířaty, že maso přirozeně odložím. Těším se, až přijde doba, kde se lidé na zabíjení zvířat a požívání jejich mrtvol budou dívat asi jako dnes na kanibalismus.

Žijete v trvalém vnitřním jasu? Jakými cestami? A návraty domů?

Spíš je dobré být aspoň co nejvíc v klidné harmonii, když jas zrovna není k nalezení. To slunce, které nás nakonec ze všech trablů vyvede či je osvítí a odpaří, se občas asi většinou z nás, třeba i nadlouho, skrývá a člověk prožívá onu „noc duše“, při které nic hezkého nedostává. Ale právě tehdy je důležité, aby aspoň věděl, že i za těmi mraky to slunce je, a nezmatkoval, nevzpínal se, nehysterčil. A při takovémto klidu můžeme být Bohu blíží, než tušíme, a to i kdybychom cosi nezvládali. Někdy zapomínáme, že Bůh není kontrolor s notýskem, ale milující Otec i Matka a ví o nás i to, že často ještě nemáme na „svatost“ síly.

Ony exotické rajske vize, které staré cesty situovaly kamsi do nebe, máme zapomenout vyplněním našeho nitra plodnými obsahy, uskutečňovanými podle Řádu. Za dob Buddhy bylo cílem vymanění se ze zemských pout. Kristus ale přinesl a navždy do zemské aury protiskl novou sílu, která dává odvahu a sílu přijmout i utrpení, neuniknout od světa do nirvány a naopak přijímat radostně budoucnost a dávat jí stále cennější obsah a prožívat Boha ve styku s lidmi. Produchovňovat a zkvalitňovat sebe,

abychom byli lepší složkou světa. Proto není nutné se vracet ke starým cestám, slibujícím „návrat domů“, protože to vše bylo uchopeno a nově a svěže předáno lidstvu Kristem.

Umíte si navozovat nějakou mystickou extázi?

Není to metoda pro dnešní lidstvo účelná, ba byl by to krok zpět. Kdysi jsme se měli učit správně nábožensky cítit, poté i myslet a dnes se spojením obojího musíme učit vědomě jednat. Vnitřní jas dnes musí vyvstávat ne z mystického rozplyvání se v extázi, to by bylo pořád jen patlání se v sobě. Dnes je od nás chtěno propojit směřování k duchu a řešení každodenních problémů. Duchovní cestu je nutné spojit s tříbením se v mezilidských vztazích, se sociální odpovědností. K tomu máme v sobě probouzet duchovní síly. Dnes jsou nám do cesty stavěny právě tyto překážky, se kterými se máme učit aktivně vypořádávat. To je vnášení Kristova sociálního impulsu do současného světa.

Souhlasíte s tím, že projevem zdravé spirituality je smysl pro humor?

Když se člověku podaří časem prohloubit a zoprávdovět svoji vážnost, uschopní se i tím k vychutnávání různých odstínů humoru. I humor je morální, očišťující, zušlechťující, osvobozující. Všimněte si, jak je od humoru odlišný výsměch, nebo jak i smích může znít hrubě, oplzle či až zlomyslně. Mám rád i onen plachý, ale humanitou prosycený chápatel humor Václava Havla, schopný dělat si legraci i ze sebe. Vůbec je to asi jediný náš státník, schopný brát věci i s nadhledem a humorem. A bez pošklebování se.

Byl jste někdy přítomen návštěvě dalajlamy? Jak na vás zapůsobil?

Je to sympatický človíček, který pro svou zemi jistě plní dobře svůj úkol duchovní i politický. Udělal v lamaismu krok dopředu svým aktivním ovlivňováním vnějších věcí k dobrému. Patří k vývojovému stupni, který máme v našem světě už dvě tisíciletí možnost překročit, a proto by nemohl pochopit můj niterný vztah k Bohu, ke Kristu. Věřím, že je na chvíli zajímavé pocíťovat jeho charisma a fluidum. Je to jako se ponořit do příjemné lázně, ale nedá mi to sílu k životu poté, co z ní vylezu. Víím, oni jsou v té lázni možná trvale, ale to je dětský stav lidstva a z toho je právě nutné vykročit a jednat samostatně v kultuře svého Já, které posiluje síla Kristova.

Můžete nám něco říct k různým praktikám označovaným jako duchovní či esoterické?

Nynější úprk za duchovními či esoterickými metodami a aktivitami, připomínající často politické či sportovní klání s touhou po jakési duchovní kvalifikaci či kariéře, je ošidnou cestou zpět. Je tu už celá subkultura „esoterických“ štamgastů různých festivalů, školení, kurzů a okultních cirkusů a varieté. Většina toho, co se dnes prezentuje jako „duchovní“ či „esoterické“, jsou jen padělky, zmetky se vznešenými nášivkami.

Aktivnímu hledání pravdy ustupují temnoty v přirozené míře a tempu, jak si to zaslужujeme, a pak se člověk to, co skutečně potřebuje, dozvídá jinak než přes pochybný jasnovid, virguli, kyvadélko, automatickou kresbu, mediumitu apod. Takovéto násilně vylámané informace odkudsi nám nakonec stejně moc neposlouží, protože nebyly získány cestou, odpovídající duchovním zákonitostem a našemu stupni vývoje. Je to vlastně taková drzá špionáž, ale s nejistými výsledky. Co nám není dáno vědět duší vědomou, tedy plně bdělým způsobem a přirozeným během věcí, toho se nemůžeme zmocňovat lacinou bezpracnou zkratkou přes zastaralé metody dávných dob.

Že to funguje, to není pro mne ještě postačující argument, dokud plně neznám celý základ a okolnosti. Často to bývá pro mnohé sháněče oné módní komerční „esoteriky“ jen jakási egoistická duchovní požívačnost, chtění zařít si i na takzvané duchovní cestě nějaký komfort a výhodičky. Cosi jako vystýlat si začátek cestičky polštářky, zatímco člověk ještě neví, za kterým rohem začne teprve opravdová cesta i s výmoly, kameny, kluzkými jíly a rozcestími, a teprve po pokorném a poctivém projítí určitého úseku pak člověk zažije pravý odpočinek, osvěžení a obnovu i povzbuzení z ruky Prozřetelnosti. „K Bohu jdu pěšky“, řekla mi kdysi Táňa Fischerová.

Mystika, jak vyrozumívám z vašich odpovědí, nemusí být v rozporu se zájmem o věci veřejné. Jak hodnotíte současnou situaci české společnosti?

Naše nynější politika je nemocná. Lze ji uchopit jen jako projev sociální patologie, politický establishment je v krizi a vyčerpává se jen bezskrupulózním bojem o moc. Naše protiváha k aroganci moci politiků, nutná zdola, od občanské společnosti, téměř nefunguje. Politika má začínat od nás, to si pořád neuvědomujeme. Politikům to samozřejmě vyhovuje, protože společnost vyklidila své kontrolní pozice (samozřejmě krom brblání u piva či v křesle u televize).

Na druhé straně, možná se už dnes dokážeme objektivněji a bez křeče podívat i na naše násilí při odsunu sudetských Němců nebo neprávem odsunutých německých antifašistů. Ještě v roce 1990 to bylo nemyslitelné. Jak jsme (skoro) zvládli třídění odpadu, čistotu veřejných záchodků, zakládání NGO... - i to je dobré si uvědomovat, nejen růst hulvátství v podnikání i na silnicích, vulgaritu v televizi, zabírání krajiny krabicemi skladů a marketů, devastaci kultury a mnoho dalšího, s čím se denně setkáváme.

Ohrožuje nás něco? Nepřítel není už v agresi, ale v lákadlech. Nedává bídu, nesvobodu a útrapy, ale blahobyť a rozkoše. Sotva jsme se vymanili z městnání neukojených tužeb za doby reálného socialismu, otevřela nám náruč svoboda se svými možnostmi, na které někdy nejsme připraveni. Sami dobrovolně jsme se stali novou hříčkou nových možností.